

GREETJE VAN DEN BERG

Bonte vlinder

ABCOUDE

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK

Proloog

Het licht dat door de hoge gebrandschilderde ramen stroomde, speelde over de hoofden van de mensen. Een warme gloed omhulde de doopvont voor in de oude, statige kerk. 'Eva Maria Cornélie, ik doop je in de naam van de Vader, de Zoon en de Heilige Geest.' De stem van de dominee galmde door de kleine kerk. Hij liet het water rijkelijk over het kleine voorhoofdje vloeien, wat Eva een huilend protest ontlokte.

Voorzichtig en een beetje onhandig veegde Frederik Romeijnders het hoofd van zijn jongste dochter af met een grote blauwe zakdoek, die hij daarna omstandig weer in zijn broekzak stak. Hij greep de handen van zijn twee andere kinderen, Lennart en Carola, en zong uit volle borst met de gemeente mee. 'Here Jezus, wij zijn nu in het heiligdom verschenen, met ons kind gaan wij tot U, wil Uw zegen ons verlenen...' Wat had hij de laatste tijd vaak getwijfeld of hij hier ooit samen met zijn vrouw Jacobien, zijn zoon en dochter en de kleine Eva zou staan. Ze hadden met z'n vieren spannende tijden doorgemaakt. Eerst was er de blijdschap, toen Jacobien weer in ver-

wachting bleek te zijn, maar Eva meldde zich te vroeg en hoewel de medische wetenschap het tijdstip van geboorte nog enigszins wist te rekken, aanschouwde Eva het levenslicht na een zwangerschap van iets meer dan dertig weken, veel te vroeg, veel te klein. Daarna was er de angst om dit kind te verliezen. Samen met Jacobien had hij zich verwonderd over het kleine hoopje mens in de couveuse, dat vocht voor haar jonge leventje. De kinderarts was niet optimistisch, sprak over de hyaliene-membranenziekte en had hun uitgelegd dat die ziekte te maken had met het nog onrijp zijn van de longen. Eva's ademhaling moest ondersteund worden, ze moesten nog maar even wachten met het versturen van de geboortekaartjes. Jacobien mocht naar huis.

Een onwezenlijke tijd was het, nu hij erop terugkeek. Ze hadden een baby, maar in huis veranderde er niets. De wieg, waarin Lennart en Carola ook hadden gelegen, stond leeg en in het grote ziekenhuis vocht Eva door. Hun vreugde was groot, toen ze het groene licht kregen voor het versturen van de geboorteaankondigingen.

Eva had het gevecht gewonnen. Hij realiseerde het zich op dit moment ineens duide-

lijker dan in de dagen die achter hem lagen en het vervulde hem met een intense dankbaarheid, omdat Jacobien en hij samen hun derde kind ten doop mochten houden in het midden van de gemeente. God had hen rijk gezegend. Hij kon haast niet meer zingen, luisterde stil naar de woorden uit Gezang 334, gezongen door de gemeente, en zag dat ook Jacobien het te kwaad had. 'Niemand die ons helpen kan, niemand kan ons kind beschermen. Wie zijn wij? Neemt Gij het dan, draag het in Uw groot erbarmen. Dat het vroeg U in dit leven, ja voorgoed zijn hart mag geven.'

Hij knikte naar Jacobien. Het was goed dat ze hier samen stonden om hun kind aan de Here op te dragen. Heel duidelijk hadden ze de afgelopen tijd steun in hun geloof in God gevonden. God had hen niet beschaamd. Een klein mensenkind was blijven leven. Ze zou mogen opgroeien en deel van hun gezin uit mogen maken. Als er ooit een tijd zou komen waarop Eva twijfelde aan de zin van haar bestaan, dan zou hij haar vertellen hoe het begin van haar leven was geweest. Hoe zeker hij was dat God zelf wilde dat ze bleef leven, omdat Hij een plan met haar leven had. Hij glimlachte ineens en kon nu wel de laatste regels

meezingen: ‘... Gij alleen kunt het behouden. Schrijf de naam door ons gegeven in het levensboek ten leven.’ Het warme zonlicht omgaf hen. Hij zag het als een belofte voor de toekomst.

‘Eva is een droomstertje,’ zei de juf. Ze keek naar de schriften die voor Jacobien lagen. ‘Tekenen en verhaaltjes schrijven, dat zijn de dingen waar Eva zich het liefst mee bezighoudt. Als ik de rekensommen uitleg lijkt het vaak of Eva zich op een andere planeet bevindt. Naderhand blijkt ze er werkelijk niets van te snappen en toch durf ik te beweren dat het een heel intelligent, maar vooral gevoelig kind is.’

Frederik keek naar Jacobien. Eigenlijk was dit geen nieuws. Ze hadden Eva in haar zevenjarige leventje nooit helemaal kunnen doorgronden, hoewel ze eigenlijk niets negatiefs van haar konden zeggen. Ze was lief, stond altijd voor anderen klaar, nam het voor de zwaksten op en daarom werd hun huisgezin met grote regelmaat verblijd met de komst van zwerfkatten, een hamster in een kooi die niet meer werd gewaardeerd door een klasgenoot, een aangereden egel, een gewonde vo-

gel en geitjes die heel zielig alleen in een wei-
tje hadden gestaan. Eva leek zich het lot van
de hele dierenwereld aan te trekken en koes-
terde daarnaast nog één grote wens: ze wilde
leren paardrijden. Eva was idolaat van paar-
den en die liefde bleek wederzijds. De paar-
den die zij ontmoette, leken haar genegenheid
scherp aan te voelen. Rustig lieten ze Eva haar
gang gaan als ze hen aaide of borstelde.

‘Misschien moeten we Eva maar een voor-
waarde stellen,’ merkte Frederik op. Hij had
de helft van het referaat van de aardige, jonge
onderwijzeres niet meegekregen, maar kon zo
ongeveer wel raden wat de strekking van haar
woorden was geweest. ‘We kunnen haar voor-
stellen dat ze op paardrijles mag als haar vol-
gende rapport er een heel stuk beter uitziet
dan het exemplaar dat ze nu mee naar huis
heeft gekregen.’

‘Een andere oplossing zie ik ook niet,’ be-
kende Jacobien.

‘We kunnen het proberen. Baat het niet,
het schaadt ook niet,’ meende de onderwijze-
res.

Frederik pakte het tekenboek en bladerde
het nog eens nadenkend door. Zoveel kleuren
als Eva gebruikte in haar tekeningen en op el-

ke bladzijde stond een dier. Eva was een eizinnig kind. In haar kledingkeuze kwam dat al heel duidelijk naar voren. Jacobien verzuchtte wel eens dat Eva's kledingkast net een circus leek met de vele heldere kleuren, die onmiddellijk in het oog sprongen. Liefkozend noemde ze haar dochter vaak 'bonte vlinder'.

Zelf herkende hij veel in zijn jongste dochter. Hij herinnerde zich haarscherp hoe zijn ouders hem keer op keer met meewarige gezichten hadden verzekerd dat het met hem nooit iets kon worden. Misschien had hij zich daarom zo ingezet om zich op te werken binnen het bedrijf waar hij werkte. Zijn vader kon hij helaas niet lang in zijn succes laten delen. Op zestigjarige leeftijd was hij overleden aan maagkanker. Met zijn moeder had hij nauwelijks een band; ze leefde sinds de dood van zijn vader in haar eigen kleine wereld. Hij bezocht haar uit plichtsgevoel, voelde zich meer thuis bij zijn schoonouders en realiseerde zich dat hij binnen hun gezin meer liefde en waardering had ontvangen dan hij ooit van zijn eigen vader en moeder had gekregen.

'Zullen we dat dan maar afspreken, meneer Romeijnders?' De aardige lerares keek hem met een glimlach aan.

Hij voelde zich betrappt. ‘Nu weet u precies van wie Eva die dromerigheid heeft,’ merkte hij op.

‘Met u is het nog goed gekomen, dan zullen we wat Eva betreft ook de moed maar niet verliezen,’ reageerde ze opgewekt.

Eva’s schoolresultaten verbeterden direct, nadat ze haar paardrijlessen in het vooruitzicht hadden gesteld. Haar paasrapport was florisant te noemen. Frederik loste zijn belofte in, Eva mocht paardrijlessen nemen. Elke vrije minuut was ze vanaf dat moment in de manege te vinden, ervoor zorgend dat haar schoolwerk er niet onder leed. Frederik had het haar op het hart gebonden. Het feest zou meteen voorbij zijn zodra hij achteruitgang bemerkte.

Tijdens de paardrijlessen blonk ze uit en het duurde eigenlijk niet eens lang voor ze haar eigen pony kreeg, een lieve Welsh pony, die Sprinter werd genoemd. Frederik raakte zelf geïmponeerd door de paardensport. Hij bracht Eva naar de verschillende concoursen. Het was geen kind voor dressuur, ze hield van de risico’s en de spanning die een springconcours met zich meebracht en samen met Sprinter vormde ze een prachtige combinatie.

Frederik kocht een speciale paardentrailer waarmee hij de pony naar de wedstrijden reed. Hij was ook altijd trouw en uit plichtsbetrachting meegegaan als Lennart moest voetballen of Carola een korfbalwedstrijd speelde, maar nu betrapte hij zich erop dat hij werkelijk plezier beleefde aan de wedstrijden van Eva met Sprinter. De sfeer rond het parcours sprak hem aan, hij leefde heftig met Eva mee, was meestal nog nerveuzer dan zij en ook trotser als ze een ereronde reed omdat ze in de prijzen was gevallen.

Op haar twaalfde jaar vormde Eva met Sprinter een combinatie waarmee men op de concoursen rekening begon te houden. Jacobien begon zich ook te interesseren voor de verrichtingen van haar dochter. Het was een tijd vol belofte en prettige spanning en niemand had eigenlijk verwacht dat daar zomaar een eind aan kon komen. Op die ene zaterdagmiddag, vlak voor een indoorconcours was Sprinter misschien wat onrustiger dan normaal en Eva buitengewoon nerveus, maar ze was de enige niet en veel paarden werden nerveus door de reis, de ongewone drukte, de spanning die toch bijna voelbaar was. Juist van deze indoorwedstrijd verwachtte Frederik

veel. Jacobien en Lennart waren meegekomen om Eva's verrichtingen gade te slaan.

Terwijl ze samen nog snel een kop koffie dronken trachtte Frederik zijn dochter moed in te praten. 'Lieve kind, maak je niet zo zenuwachtig. Niemand zal het je kwalijk nemen als het eens niet helemaal zo gaat als anders. Sprinter is op dit moment onrustig zonder dat ik daar een aannemelijke reden voor kan vinden. Hij kent het klappen van de zweep inmiddels, maar misschien heeft hij toevallig deze keer toch last van de drukte om hem heen. Wellicht voelt hij jouw extreme nervositeit. Tracht een beetje tot jezelf te komen. Je hebt Sprinter altijd goed in de hand, dat zal deze keer ook geen probleem zijn. Meer dan je best kun je niet doen. Het behalen van een leuk resultaat is aantrekkelijk, maar overdrijf het niet.'

Na de koffie mocht ze inrijden en er leek niets meer aan de hand te zijn. Sprinter scheen zijn rust te hebben hervonden. Hij reageerde direct op Eva's aanwijzingen en Frederik zag tevreden hoe haar zelfvertrouwen weer toenam. Ze lachte nog naar hen, terwijl ze met hun drieën haar verrichtingen gadesloegen. Hij herinnerde zich hoe hij z'n duim